

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Б.к. № 304 - КЛ

Дата 14.06.2026

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министър на правосъдието

4.6.2026 г.

X 10-00-5 #1/04.06.2026

изх. рег. №

Signed by: Albena Yordanova Angelova

ДО

КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПО К. Д. № 7 ОТ 2026 Г.

На Ваш № 243/28.04.2026 г.

СТ А Н О В И Щ Е
ОТ НИКОЛАЙ НАЙДЕНОВ – МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО,
ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО № 7/2026 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 28 април 2026 г. министърът на правосъдието е конституиран като заинтересована страна по к. д. № 7 от 2026 г.

Делото е образувано на 23.03.2026 г. по искане на Министерския съвет на Република България за установяване на противоконституционност на Решение за задължаване на Министерския съвет да внесе в Народното събрание Проект на закон за ратифициране на присъединяването на Република България като държава основателка към Устава на Съвета за мира, създаден по инициатива на САЩ, прието от Народното събрание на 13 март 2026 г. (обн. ДВ, бр. 28 от 2026 г.).

С определеното на Конституционния съд е дадена възможност на министъра на правосъдието да представи становище по делото.

Вносителят привежда аргументи, с които обосновава нарушение на „принципа на правовата държава, на принципа на разделение на властите и на установеното с чл. 105, ал. 1 от Конституцията правомощие на Министерския съвет да осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с Конституцията и законите“. Излага аргументи и за нарушение на процедурата за сключване на международни договори съгласно Закона за международните договори на Република България (ЗМДРБ), както и на „задължителното тълкуване на чл. 86 във връзка с чл. 84 и чл. 85, във връзка с чл. 111, ал. 3 и във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България, направено с Решение №10/2021 г. по к.д. №8/2021 г.“.

В своето искане Министерският съвет посочва, че с оспорваното решение на Народното събрание „законодателят изема компетентност на орган на изпълнителната власт“, която произтича „пряко от Конституцията на страната и от ЗМДРБ“, нарушавайки принципа на разделение на властите, прокламиран в чл. 8 от Конституцията.

Смятам, че искането за обявяване противоконституционност е основателно.

Съгласно чл. 8 от Конституцията държавната власт се разделя на законодателна, изпълнителна и съдебна. Конституцията в чл. 105, ал. 1 възлага на Министерския съвет да ръководи и осъществява вътрешната и външната политика на страната. Съгласно чл. 106 от Конституцията Министерският съвет сключва, утвърждава и денонсира международни договори в предвидените от закона случаи.

В практиката си Конституционният съд последователно поддържа, че предвиденото в чл. 86, ал. 1 от Конституцията правомощие на Народното събрание да приема решения може да се упражнява само при спазване на конституционните принципи на правовата държава и на разделение на властите, съдържащи се в чл. 4, ал. 1 и чл. 8 (Решение № 1/2014 г. по к.д. № 22/2013 г.), а също така и въз основа на стриктното спазване на разграничаването на конституционно установените правомощия на Народното събрание и на Министерския съвет.

Вносителят подробно е аргументирал своето искане с практиката на съда в Решение № 10/2021 г. по к. д. № 8/2021 г. и Решение № 2 /2025 г. по к. д. № 13/2024 г. В най-новото решение на Конституционния съд (Решение № 7/2026 г. по к. д. № 8/2026 г.) тази практика е потвърдена: „Въпреки че „Конституцията не съдържа разпоредби относно кръга на въпросите, които могат да бъдат предмет на решения [на Народното събрание]“ (Решение № 25/1998 г. по к.д. № 22/1998 г.) и законодателната власт разполага със значителна дискреция при приемането им, тя не може да я упражнява, ако се навлиза в компетентността на други държавни органи съобразно принципа на разделение на властите (Решение № 9/2018 г. по к.д. № 5/2017 г.). Парламентът не може неограничено да се намесва във всяка сфера на управлението (Решение № 10/2021 г. по к.д. № 8/2021 г.). Принципът на разделение на властите е определящ за границите на

конституционно допустимата намеса на парламента в полето на дейност на другите проявления на властването (Решение № 2/2025 г. по к.д. № 13/2024 г.). При парламентарното управление правителството се формира от и е политически отговорно пред парламента, но не е подчинено на него (Решение № 16/2024 г. по к.д. № 14/2024 г.), а върху дейността му се осъществява парламентарен контрол по реда, предвиден в чл. 90 от Конституцията. Парламентът може с присъщите на политическия контрол способности да изразява одобрение или неодобрение на дейността на изпълнителната власт, но не може да поставя осъществяването на функциите и задачите на изпълнителната власт в зависимост от своя преценка, тъй като това би било в противоречие с принципа на разделение на властите (Решение № 15/2022 г. по к.д. № 10/2022 г.).

В Решение № 8/2022 г. по к.д. № 4/2022 г. Конституционният съд приема: „Решенията на парламента трябва да бъдат съобразени и с приетите от него закони, защото правова държава означава упражняване на държавна власт на основата на Конституцията и в рамките на закони, които материално и формално ѝ съответстват (Решение № 9 от 2016 г. по к.д. № 8 от 2016 г.). Съдът винаги е поддържал, че законосъобразното осъществяване на държавното управление е важен конституционен принцип, съобразяването с който го прави предвидимо за всички останали правни субекти, а това е важна предпоставка за реализиране на правната сигурност като основен компонент на принципа на правовата държава (Решение № 3/2017 г. по к.д. № 11/2016 г.)“.

Процедурата за сключване на международни договори е уредена в Закона за международните договори на Република България (ЗМДРБ), като инициативата и процедурата по подготовката и сключването на международен договор до момента за внасянето му за ратификация (ако подлежи на такава) е изцяло в оперативната власт на Министерския съвет. Съгласно чл. 85, ал. 1 от Конституцията Народното събрание само ратифицира и денонсира със закон международните договори. Министерският съвет осъществява външнополитическата си дейност при условията на оперативна самостоятелност, а не на обвързана компетентност. Изцяло в негова компетентност е да прецени интереса на държавата от обвързването с международен договор и да го предложи на Народното събрание за ратификация. Ето защо народните представители не може да внасят за разглеждане в Народното събрание законопроекти за ратификация на международни договори, нито да задължават Министерския съвет да внесе такива.

В заключение смятам, че с оспорваното решение на Народното събрание законодателят изема компетентност на орган на изпълнителната власт – Министерския съвет, която произтича пряко от чл. 105, ал. 1 от Конституцията, нарушавайки принципа на разделение на властите, прокламиран в чл. 8 от Конституцията и изискването за правова държава по чл. 4, ал. 1.

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Предвид гореизложените съображения изразявам становище, че искането на Министерския съвет за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 13 март 2026 г. (обн. ДВ, бр. 28 от 2026 г.) следва да бъде уважено.

С УВАЖЕНИЕ:

4.6.2026 г.

X

Николай Найденов
министър на правосъдието
Signed by: Nikolay Naydenov Naydenov